

Daniely 2005

aneb

*...pdzime, podzime už zas nosíš
deště? Počkej týden ještě...*

Daniely 2005

9.9. - 11.9.

Sešli jsme se zde, abychom si připomenuli jak a co se semlelo na první podzimní výpravě roku 2005. Pěkně pohodlně se usadte a věnujte plnou pozornost textu i obrázkům.

To bylo tak:

Sraz byl určen navigátorkou tohoto podniku Janou na 17tou hodinu na Vinohradech pro ty co tam parkují

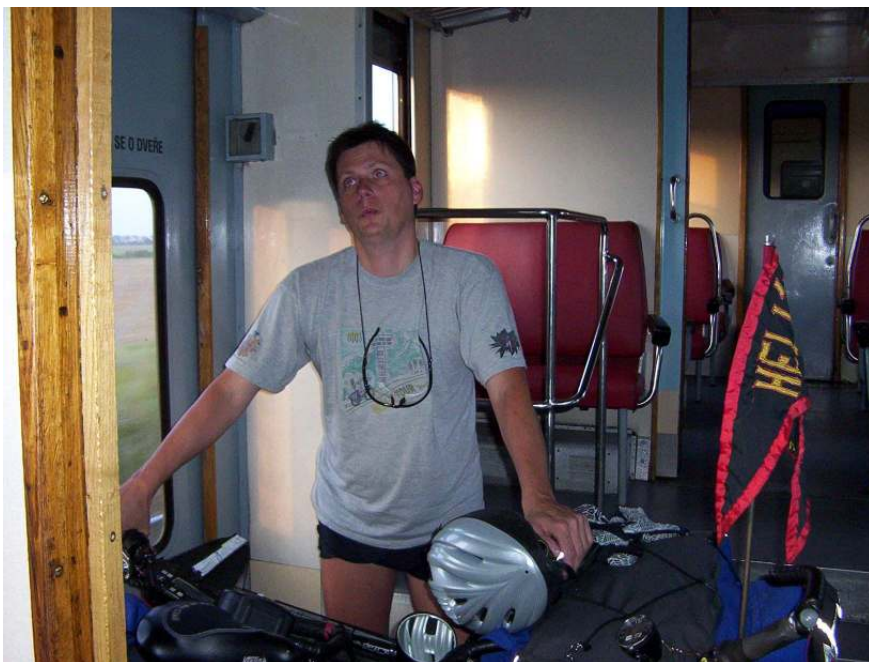

a v 17.45 pro ty, kdo pojedou přímo na nádraží. Nedává to smysl? Tak jinak. Tomáš, takto stálý a pevný navigátor z důvodů pobytu mimo Prahu nepojede. Proto se map, kompasu, sextantu a dalekohledu chopila Jana. A to nádraží? No, jedeme daleko a po svých bychom to neměli. Sraz, přesun i druhý sraz proběhly podle plánu a tak jsme v klidu obsadili přistavený pantáček jedoucí do Poděbrad se zastávkou v Nymburce.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	2020	0	0	27

Vezeme se. Přestože jsem svolil k přesunu po železnici, pořád to nemám rád. Paníák je výhodný z hlediska nakládání, manipulace a dohledu nad kolem. Nevýhodou jsou cestující. Kola jsou tak rozměrná, že zabírají téměř celou nástupní plošinu. A to jsou na každé jen dvě.

Cestující to samozřejmě velmi nelibě nesou a nadávají. Průvodčí je kupodivu vstřícná. A kromě toho, že o sobě slyšíme, že bychom neměli překážet se neděje nic zvláštního.

Dig.

Vlastně jsme se rozdělili na dvě části: Dig s Hankou zůstali někde v první části vlaku a já s J & J (Jarka, Jana) v druhé. Takže na plošině byla kola tři. Kupodivu to ale nikomu nevadilo. Ostatní cestující poslušně vystupovali a nastupovali jinde, takže se cesta obešla bez problémů. Vkt.

V Nymburce se přesunujeme z nástupiště výtahem. Zařídila Jana. Je to tu natolik železničně vytížené, že přejet po přejezdch není možné. Paní, která nás oběma výtahy veze to považuje za běžné.

Před nádražím nasedáme a makáme ven z města. Vede nás k tomu touha si odskočit a fakt, že tu nemají hajzlík. Jedeme docela rychle a po hlavní. Mají tu rovinu a skvělou viditelnost. Po pár kilometrech je odbočka do kukuřice. Zajíždíme tam a ulevujeme si. To je úleva.

Dig.

Ano to je. To blaho nám ale kazí jenom smrad z hnoje. To jsme si ještě bláhově mysleli, že mu ujedeme...

Vkt.

A pokračujeme podvečere dál. V Krchlebech odbočujeme z hlavní. Setmělo se a jsme tu sami. Jede se velmi dobře. Hrajítko nám hraje, světla světélkují, výstraha je výstražná, nálada je skvělá.
Dig.

Nechtěl bych, aby to vypadalo, že jsem na to nějak ulítlej, ale všimnul jsem si (a nakonec jsem nebyl sám), že je tady nějak nápadně často smrad. A když ne z hnoje, tak z hořící trávy. Zkrátka je to zřejmě nějaké smradlavej kraj ☺
Vkt.

Pořád se držíme trasy, není žádný problém. Proti nám se ve tmě vylouplo modré světýlko. Cyklista. Tak jsem mu na pozdrav taky rozsvítil. Ztratil orientaci. Asi je poněkud oslněn. Je vidět, že námi používané Luxeony opravdu uměj. Minul mě a pozdravil. Odpověděl jsem mu a sklopil zrcátko, protože jsem oslněn světlem Hanky, která jede zammou.
Dig.

Když jsem se ohlídl za sebe nabádám Jarku, abychom přidali, protože je za náma nějaká velká tma ☺
Vkt.

Skoro pořád jedeme po rovině a to velmi svižně. Proti nám jede auto. Ne nijak rychle, ale přes jeho světla nevidím. Minulo mě. Pořád jsem oslněn. Registruji však nějaké hlasy na mé straně silnice. Instinktivně uhýbám doleva. Minul jsem je o fous. Dvě holky a tváře se naprosto vyjeveně. Nejspíš něco podobného mně ještě neviděly. A pak jsme tmou a v pohodě dojeli do Dolního Bousova a zastavili u benzínky. Jana tam kupuje všechno možné. A najednou zhasli. Čekali jsme, že z roští vyběhnou teroristi, obklíčejí budovu, a že je tímto Jana ukradena a unesena.

Ale nechtěli ji. Kromě toho nevyběhli. A kdo ví jestli tam vůbec byli. Ani na zločince dneska není spoleh! Jana později vypověděla, že zhasnutí bylo plně v souladu

s končící provozní dobou tohoto zařízení. Máme z toho žízeň a tak se přesunujeme k hospodě. Původní plán byl jít na jedno. Ale hospoda tak pěkně voněla, že jsme si dali večeři.
Dig.

Moje jídlo bylo moc dobrý. A to Jarčino ostatně taky. Pamětník už jistě tuší... Ano, nepletete se. Opět luxuju i cizí talíře. Přece se jim to nenechá.
Vkt.

Po vymetení talířů a sklenic popojíždíme na kraj vesnice a po krátkém průzkumu parkujeme u rybníka.

Je krásně, teplo a na obloze vidíme spoustu hvězd. Nic nastavíme, jen rozkládáme ležáky a zaleháváme. Je krátce před jedenáctou. To byl pěkný přejezd. Dobrou noc.
Dig.

Jo jo, díky. Taky tak.

Vkt.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Dolní Bousov	36	2058	38,1	17,6	29-15

Ráno 10. 9. sobota

Budíme se v půl sedmé. Je to sice nelidské, ale v pořádku. Dneska musíme vyjet brzo. Máme před sebou sice ne moc kilometrů, ale náročným terénem a několik delších zastávek.

Podnikáme standardní ranní opatření: Snídáme, probíráme zážitky z večera, balíme, probíráme zážitky z noci včetně vyprávění snů, odjíždíme, probíráme zážitky ze snídane. Vracíme se do Bousova a hledáme cestu. Po krátkém hádání se s mapou a příznání, že má nakonec pravdu ji máme. Musíme zpátky do centra ke kostelu, tam najít m.t.z. a dát se po ní. Najít kostel není takový problém. Zejména když jeho věž ční vysoko nad ostatní střechy. Ale najít m.t.z. v době, kdy ženská část výpravy kouká po obchodech po celém náměstí není jednoduché vůbec. Naštěstí zdejší centrum není nijak rozsáhlé a tak po chvílce máme i značku. Volně se přesunujeme po turistických značkách údolím Plakánek k hradu Kost.

Je to tu opravdu pěkné. A v kombinaci se slunným ránem jsou tu úžasné scenérie. V cestě je potůček. Jarka s Viktorem potupně používají můstek. Dig.

No jo no. Představa mokrejch ponožek a bágků byla silnější než moje dobrodružný Já. Vkt.

My ostatní projždíme brod.

A jsme na dohled od hradu. Tento pohled jistě všichni znáte, neboť je to nejobvyklejší zobrazení hradu Kost. Ostatně od jinud se ani fotit nedá. Leží v saevřeném údolí a je kryta nejen kopcí, ale i porostem na nich.

Mají to tu pěkně. Akorát je hloupé, že prohlídka je: První okruh ve třičtvrtě na deset, spojený okruh ve 13, a druhý okruh v 15 hodin. Je to sice smutné, ale nezbyvá, než koupit vstupenky jen na první okruh. Přijel autobus s důchodci. Byli prozíravější než my a objednali se předem. Teď mají dvě základní výhody: Jdou na spojený okruh, a to v čase, který vyhovuje jim. Pokusili jsme se vmísit mezi ně. Nepodařilo se nám však přesvědčit průvodkyni, že jsme v důchodu.

Dig.

Je to tak. Nejhorší je věk mezi školou a důchodem. To nemá člověk žádný zastání.

Vkt.

Po odchodu seniorů tu zbylo nás pět a mladí manželé s batoletem. Naše skupina tedy čítá 7 členů a průvodkyni. Je to pěkně rodinné. Prohlídka sama je velmi pěkná a pohodová. Nakonec jsme se stejně s důchodci spojili a obě průvodkyně se střídaly ve výkladu.

Hrad Kost

Hrad Kost je jedním z nejzachovalejších gotických hradů v Čechách. V roce 1349 je jako majitel hradu zmiňován Beneš z Vartemberka. Hrad stojí na pískovcové skále, v místě, kde se stýkají tři lesnatá údolí. Hlavní věž hradu má lichoběžníkový půdorys. Zajímavostí je, že z určitého místa pod hradem lze vidět všechny čtyři rohy věže současně. Další zajímavostí je poloha hradu. Na rozdíl od většiny hradů, které se vypínají do krajiny z kopců, kde byly vybudovány, hrad Kost je ukryt v členitém reliéfu Českého ráje a z volné krajiny není hrad viditelný. Hrad vystřídal mnoho majitelů a má zajímavou historii. V r. 1993 byl v rámci restituace vrácen synovi poslední majitelky – Giovanni Kinskému dal Borgo.

Historie hradu

Území na severu Čech mezi Turnovem, Ml. Boleslaví a Sobotkou, patřilo mocnému a bohatému rodu Markvarticů, přičemž jedna z větví – Vartemberská – vlastnila sobotecké panství, k němuž patřila i Kost. Prvním majitelem hradu je v r. 1349 připomínán Beneš z Vartemberka. Součástí hradu je velká hranolovitá věž, obranná a současně obytná, zvaná Bílá. Vstupní brána hradu byla posílena stavbou okrouhlé věže - zvané Červená – která je spojena s palácem. V průběhu 2. poloviny 14. století byly uvnitř hradního nádvoří vystavěny dva palácové trakty. Starší – zvaný Vartemberský, mladší s věží u poslední brány – zvaný věžový.

Pozoruhodnou ukázkou soudobého použití středověké mechanizace je masivní zdivo hradu. Obrovské pískovcové kvádry, lámané přímo v podloží hradu a jeho blízkém okolí, byly vytahovány na stavbu pomocí železných kleští a kladky. Svědčí o tom četné důlky v kamenech.

Roku 1414 získal hrad Mikuláš Zajíc z Házmburka a panství rozšířil. V době husitských válek stál na straně katolíků a hrad jim sloužil jako opora. V roce 1497 koupili hrad Šelmberkové. V této době došlo k pozdně gotické přestavbě v palácovém traktu. V roce 1524 Jindřich ze Šelmberka prodal zadlužené panství Janovi z Bibrštejna.

Roku 1556 získal hrad Kost Kryštof z Lobkovic - sňatkem s Annou z Bibrštejna. V tomto období – až do konce 16. Století – byla postupně uskutečňována přestavba hradu. Současně byla obnovena hospodářská funkce podhradí kde vznikl pivovar a další zařízení, jež přinášela šlechtě značné příjmy. Své nynější rozlohy dosáhl hrad za Lobkoviců. Podél přístupové cesty k hradu vyrostly další budovy a opevnění. Původní předhradí od dolního hradu bylo odděleno hlubokým příkopem s padacím mostem. Lobkovicové vládli Kosti až do roku 1637 (s výjimkou let 1632-34, kdy hrad patřil Albrechtu z Valdštejna). Po smrti Valdštejna se Kost vrátila zpět Lobkovicům. Hrad značně ztratil na významu po požáru v roce 1635. Od roku 1637 je majitelem hradu Heřman Černín z Chudenic. Byly provedeny opravy po požáru, který vznikl v r. 1635 a způsobilo jej císařské vojsko, které obsadilo hrad po zavraždění Albrechta z Valdštejna.

V době, kdy byl hrad v majetku Albrechta z Valdštejna, se hradu a panství třicetiletá válka v podstatě nedotkla. Avšak v roce 1639 byla Kost obsazena švédy a pak opakovaně v letech 1642 a 1643. Až do roku 1648 se švédové neustále vraceli do kraje a brali tzv. výpalné, zabavovali dobytek a obilí. Tehdy začalo období postupného úpadku hradu.

V roce 1658 zemská vláda uvažovala o zničení hradu, aby v budoucnu hrad nemohl být využit jako opora nepřítele, jako se to stalo za třicetileté války. Tento úmysl nebyl nakonec uskutečněn.

V roce 1686 byl stav hradu již velmi špatný. Po zrušení poddanství byla v roce 1850 dána cesta hradem do veřejného užívání.

V roce 1950 převzal Kost do vlastnictví československý stát. V letech 1953 – 1959 probíhá rekonstrukce hradu. V letech 1976 – 1992 byla provedena sanace zdiva a zpevnění skalního podloží vč. dalších úprav paláců.

Nedaleko hradu Kosti můžete navštívit torzo památečné Semtínské lípy, která byla zničena vichřicí dne 27. května 2000, nebo navštívit Vesec u Sobotky - památkovou rezervaci lidové architektury. Náves je obklopena roubenými domy pojizerského typu. Vesec u Sobotky se stal vděčným místem pro natáčení filmových exteriérů.

Po prohlídce jedeme na Trosky.

Terén je velmi vlnitý a ne moc asfaltový. Kousek od hradu je malá hospoda, kde dáváme oběd. Viktor se opět stává popelníci a spásá vše, co se do ostatních nevejde. Dig.

Néé, fakt nejsem bezdomovec. Jenom mi je líto to něco vracet, když už se to zaplatí. A navíc mám stejně pořád hlad... Mám ale jednu výjimku - kafe nedopíjím!!! ☺ **Vkt.**

Dochází k dohodě, že hrad vynecháme. Díky pozdní prohlídce Kosti jsme trochu ve skluzu a Trosky nejsou zas až tak zajímavé. A pokud někdo chce opravdu nutně trosky vidět, ať se podívá do zrcadla! **Dig.**

Tak tuhle hloupou narážku jsem radši nepochopil! **Vkt.**

Aha. Tak pro Viktora: Dobře si prohlédni každého z nás a pak sebe a to velmi kritickým pohledem. Co zjistíš: každý z nás má sérii poškození a vestavěných neduhů. Dohromady to vydá na dlouhodobou neschopenku, nebo na velmi pěkný úmrtní list. Teď jistě chápe i Viktor...

Je krátce po dvanácté. Zase jedeme po kopcích a nekopcích. Jede to spíš pomalu. Ty kopce jsou vesměs dost prudké. Ano a je to tu, píchnul jsem. Naštěstí přední kolo, takže nemusím rozebírat celý stroj.

Dochází k výměně duše a za dvacet minut zase jedeme. Pořád svítí slunce, vzduch se ani nehne, jedeme do kopce. Projíždíme Hrubou Skálou a na naší silnici píšou, že je slepá. Nějak si z minula nepamatuju proč by tahle měla mít problém. Stejně po ní jedeme. Je to hodně z kopce a dost dlouho. Vyjeli jsme z lesa a přijíždíme do vesnice. A už vidíme co se děje. Nespokojení cestující tady vytrhali koleje a zničili přejezd. Nevadí. To projedem. A projeli jsme. Koušek jsme popojeli po hlavní a po odbočení z ní se stalo co? Správně, píchnul jsem. Vzduch unikl prakticky okamžitě. Našel jsem díru v plášti, kterou v pohodě projde šroubovák s dřívem o průměru 6 milimetrů. To je slabší. Řešení se naskytlo po chvíli hledání. Koušek od nás končí elektrický ohradník. Jana si vyzkoušela jak pěkně kope. A jeho textilně gumový konec poslouží jako výstelka do pláště. Tak, je to hotové, jedeme. Nejdříve po asfaltu, ten později mizí a je tu kamenitá polně lesní cesta. Jarka celou cestu touží po jabkách. Tady zrovna nějaká rostou. Zastavili jsme, ale změna. Jablka jsou moc vysoko, zato ostružiny jsou v dosahu. A je jich hodně. Napásli jsme se do sytosti a pokračovali nahoru. A nahore pro změnu zrajou švestky. Zase jsme se doplnili. A pokračujeme po kopcích a dolinách a je tu další atrakce. Přes cestu vede vedení VVN, cca 400 kV. To je na českém venkově dost běžná věc. Odlišnost je v tom, že těsně blízkosti drátů a sloupů manévruje vrtulník. Velmi pomalu letí k nám a kopíruje provedení lan. Nejspíš něco měřej.

Dig.

Nejdřív se mi zdálo, že ten traktor na tom poli za stromy zničí chvílema jako vrtulník. A vida ho. Von to je vrtulník. Že by darkeři co kradou zemní lana nebo dokonce lana pod proudem? Ale, že by byli vybaveni vrtulníkem? Nezní to moc pravděpodobně. Asi to je jenom kontrola. Z nejmenovaných zdrojů jsem zjistil, že se to takhle normálně dělá. A pak nemá být elektrina drahá, když se do ceny započítají i provozní náklady vrtulníku. Ach jo.

Vkt.

Zajímavý pohled. Takhle to vypadá, že hledají vhodné místo pro podlet. Tak jedem. Padáme dolů a to téměř střemhlav. Provádíme výkruty a půlobraty v závislosti na tom, jak tady polili bývalou pěšinu asfaltem. Úplně dole je hlavní. Po jejím přejetí zase stoupáme. Taky střemhlav a velmi pomalu. Jedu první a za sebou slyším chrastění a cvakání přehazovačky. To je ale divnej zvuk. Než jsem to domyslel přehnal se kolem mě nahoru kluk na nějakém Favoritu, či co to bylo. Upaloval tak kolem 15ti km/h. Úplně mě to demoralizovalo. Měl jsem chuť vystoupit a jít se podívat, jestli vůbec jedu. Ohlédl jsem se po ostatních. Jedou ve skupince cca 5 metrů za mnou. Všimli si mého rozpoložení a smějou se mi! Šplhám do kopce a myslím na to, jak asi vypadáme v očích takovýchhle šilenců. Z myšlenek mě vytrhlo ticho. Projel jsem zatáčku a jsem tu sám. Ale co, mají tu moc pěkněj roh. Když jsem se vrátil ke kolu, byl tam Viktor a velmi zvolna přijíždějí ostatní. Taky zastavují a Jarka se pokouší došáhnout na švestky. Hrozí jí pád do rokle, ale žrádlo je žrádlo...

Dig.

Správná hospodyňka pro píрко přes plot skočí. Tolik Babička. („Lepší píрко za plotem, než plaňka v pr....!“ Tak tenkrát zněla odpověď Barunky. Pozn. Dig.)
Moderní žena se zase kvůli štíhlé linii přetrhne, aby se dostala ke zdravé potravě ☺
Vkt.

Popojeli jsme ke křižovatce a zase odpočíváme a při tom sledujeme kombajn a traktor s vlekem, kterak sklízejí kukuřici. Vlek už je viditelně plný a traktor se nemůže dostat z pole. To je hodně do kopce a asi ne nejtvrdší. Traktor hrabe všema čtyřma ale nepomáhá to. Kdyby řidič použil uzávěrku diferenciálu, jistě by neměl problém. Ale co, je to jeho boj. Zase sklízíme švestky. Pak popojíždíme ještě kus do kopce a jsme u odbočky na Rotštejn. Zajeli jsme do lesa, vyrvali kola na skálu a zaparkovali je. Dál jdeme pěšky.

Dig.

A já pořád vlastně nevím kam. Slibujou nějakou jeskyni... Ale ta dálka...
Vkt.

Ozývá se bouřka. Nevadí jdeme. Přes vršky a výhledy Klokočských skal až k jeskyni Postojna - Amerika. Překvapuje mě, jak to tu zkulturnili. Schody, zábradlí, obnovené značky...

Jsmo u jeskyně. Ostatní se tvářej nedůvěřivě. Zapomněl jsem jim sdělit, že vchod do jeskyně je plazivka.

Dig.

Já se sice neplazím, ale div, že jsem se mezi těma šutrma nezašprajcnul. A taky se ke mně nějak nedostala informace, že bych si měl vzít čelovku.

Vkt.

To je především tím, že jste se s Jarkou nedrželi davu a parkovali jinde. Já jsem to říkal dost nahlas, a co víc, šel jsem i osobním příkladem... Nevadí. Teď jsme u jeskyně a prorvali jsme se dovnitř. Je to tu rozlehlé a pěkné. Někdo tu nechal chemické svíčky. Svítěj barevně a je to moc pěkné.

Jsmo tu však dost dlouho a je čas jít zpátky. Ve vzduchu je cítit voda. Po stejné cestě jdeme až k Průchodům, a po schodišti ve skalní průrvě

dolů a do hospody. Zastavujeme jen na krátko. Potřebujeme se pořádně napít. K tomu účelu tady podávají Svijany. Dlužno podočknout, že jsem pil lepší piva. Tak, jdeme ke kolům. Sice drobně poprchává, ale je horko. Za pár okamžiků začalo pršet. Ale fest. Děšť zatím nepronikl skrz stromy. Tak přebíháme od jednoho ke druhému a snažíme se nemoknout. Bohužel jsou místa, kde to není možné a tak jsme poněkud navlhli. Jsme u kol. Pořád prší. Vyrvali jsme je po skalním portálu na opačnou stranu skály a zalezli do jeskyně.

Sice už pršet přestávalo, ale jeskynní sucho, teda vlastně výklenkový sucho bylo moc příjemný. A kromě jednoho zbloudilého netopýra jsme ani nemuseli vyhánět žádný stálý obyvatele (jako třeba myši, medvědy nebo bezdomovce).

Vkt.

To je pro dnešek konec. Vzhledem ke zpoždění, vzdálenosti, terénu a počasí nemáme na to, dojet do dnešního cíle. Jeskyni jsme prohlásili za nocležiště Hells. Ještě za šera jsem pomocí trhliny ve skále a klacíků instaloval na strop jeskyně lustr a pak jsme si uvařili,

probrali události dne, týdne, měsíce, roku, desetiletí, staletí, tisíciletí... Zkrátka jsme prokecali značnou část večera a zalezli. Samozřejmě nechyběl ani výpad na hrad Rotštejn, pod kterým spíme.

Hrad Rotštejn

Dějiny hradu Rotštejna jako šlechtického sídla netrvaly déle než půldruhého století. Jeho vznik je možno klást do druhé poloviny 13. století, kdy držitelem celého rozsáhlého území pod Kozákovem byl Vok z Rotštejna. I jeho syn se jmenoval Vok (uvádí se v pramenech 1318-1325) a držel Rotštejn v počátečních letech vlády krále Jana Lucemburského. S tímto Vokem je spjata první pohnuté období v dějinách hradu. Se svými sousedy nedovedl žít Vok ve shodě a nakonec se dostal do majetkového sporu se všemi svými příbuznými, jimž při přepadení a vypálení Rotštejna, vyplnění okolních vesnic a zajetí Vokova v r. 1318 pomáhalo vojensky několik desítek příslušníků nižší šlechty z širokého okolí. Soudní řízení, k němuž dal pak Vok podnět žalobou na útočníky, se protáhlo na několik let, až konečně v r. 1322 měl dostat zadostiučinění a odškodnění. Jeho odpůrci se však postavili výkonu práva na odpor nejen v Turnově, ale i na jiných místech, a tak muselo být zahájeno nové soudní řízení, jehož konečný výsledek již neznáme. V té době držel Vok kromě Údrnic, Lhoty a Ketni u Libáň ještě řadu vesnic v okolí Rotštejna, jako Klokočí, Loktuší, Vráat, Loučky, Bystrou, Bukovinu a později zaniklé Klimkovice u Semil.

Až do počátku 15. století vládli na Rotštejnu Vokovi potomci, ale již kolem r. 1415 jej koupil Ondřej Paldra. Bylo to již na samém počátku husitského hnutí, které se šířilo po celé zemi. Ondřej Paldra i jeho dědic Václav zůstali věrní císaři Zikmundovi a katolické víře. Václavova situace se však stala velmi svízelnou, když se husité v r. 1424 zmocnili Turnova i nedalekého hradu Valdštejna. Na Rotštejn došla řada v r. 1426, kdy byl v červenci husity dobyt a vypálen. To byl závěrečný akt v dějinách Rotštejna jako šlechtického sídla, protože zřejmě již nebyl obnoven. V průběhu 30. let 15. století byl opuštěn, protože jeho majitel Vaněk Paldra již v r. 1430 sídlil ve vsi Klokočí. V r. 1514, když Jan z Bozkovic postupoval své statky mezi nimi i Rotštejn - svým věřitelům, uvádí se hrad jako pustý.

Rotštejn byl typickým skalním hradem, jemuž mohutná skaliska poskytla nejen základní stavební materiál, ale také pevnost a bezpečí. To bylo ještě zajištěno tehdy obvyklými prostředky, branami, mostem, baštami. Jejich rozmístění lze však dnes již při pohledu na skalní bloky s výklenky a závrtvy jen tušit. Hradní budovy, postavené z mohutných hrádů, na vrcholcích skalisek, však beze zbytku zanikly. Z fortifikačních, obytných a hospodářských budov nezbylo nic a jen písemné prameny potvrzují významnou úlohu, kterou hrad Rotštejn po dobu svého trvání na Turnovsku sehrál.

O pokladu na Rotštejně

Dlouho, dlouho spočíval poklad na Rotštejně v hloubi země, než se našli odvážlivci, kteří jej chtěli mermomocí vyzvednout. Několik občanů se na to smluvilo. Nebyli to lidé s odolnými měšci, jen tak tak bídu dělali, všem by se dukáty hodily. Ale přece dlouho rozmýšleli, jak na to, vždyť při odkrývání pokladů často jde o kůži a každému je hrdlo milejší než peníze. Radili se, po mnoho večerů hlavy sestrkovali. Jeden navrhoval svěcené drobečky, jiný kousek provazu z oběšenice a kdoví co ještě. Na jednom se však shodli: že půjdou na hrad o velikonočních, až bude na Velký pátek zpívat kněz v Loučkách pašije. Na tom zůstali a podařilo se. Sotva se všichni sešli, otevřela se před nimi zem a modré plamínky zasvítily nad hromadou peněz. Ano, ale kdo má pro ně jít? Teď, když měli bohatství na dosah ruky, ztratili všichni odvalu. Hledí žádostivěma očima do

podzemní skrýše, ale nikdo se nehýbá. Až nějaký Tolar se přece osmělil a šel. A ne jednou - několikrát se odvážil do hloubi země a vyšel obtěžkán zlatem. "Už dost, už nechod!" varovali ho společníci, když viděli, že čas pokročil a Tolar se přece ještě chystá dolů. "Času habaděj," namítl smělec, "však tam už jenom na chvíličko skočím." Ale sotva zmizel v černé díře, země se za ním zavřela a Tolar v jeskyni u pokladu okamžitě usnul. Ani nevěděl, co se přihodilo. Když procitl, viděl před sebou východ z podzemí a domníval se, že únavou u peněz jen tak zdřímá. Druhové naň jistě netrpělivě čekají a neumějí si vysvětlit, proč tak otálí. Spěšně vykročil Tolar na boží světlo a zůstal udiven stát. Na nádvoří rozvaliny nebyly ani hromádky peněz, ani jeho společníci. Naplněn nepěkným podezřením, že ho chtěli ošidit o spravedlivě zasloužený podíl, bral se domů. Tam se teprve dozvěděl, že si pospal celičký rok. Cesta za pokladem se mu ale nevyplatila. Dlouhý spánek v podzemí jakoby mu byl všechny síly vstřebal. Valem chřádl. Jen krátkou dobu se těšil z toho, co mu druhové poctivě odevzdali, a již se musel brát na věčnost, kde peníze nemají cenu a kam jen poklady srdce člověka doprovázejí...

Kolem půlnoci se kolem propotácela banda přioopilých pěšáků. Byli vybaveni silnými svítilny, ale vzhledem k jejich momentálnímu stavu je nedokázali rozumně použít. Viditelně měli namířeno sem. To je smůla! Jsou rozladěni a dělají kravál. Pak všechno utichlo a spíne.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Rotštejn	47,5	2096	37,5	12,6	30-16

Ráno 11.9. neděle.

Budíme se po sedmé a zvolna chystáme odjezd.

Dig.

To ježdění na kole ve společnosti dobřích kamarádů a kamarádek mě fakt baví. Co ale nesnáším, je to věčný pozdní vstávání. V sedm ráno! Nebo dokonce v půl osmý. No uznejte, není to hrůza? **Vkt.**

Je pod mrakem, ale teplo. Za rohem při vykonávání potřeby nás otravují veverky. Samozřejmě každého zvlášť a na jeho stanovišti. *Dig.*

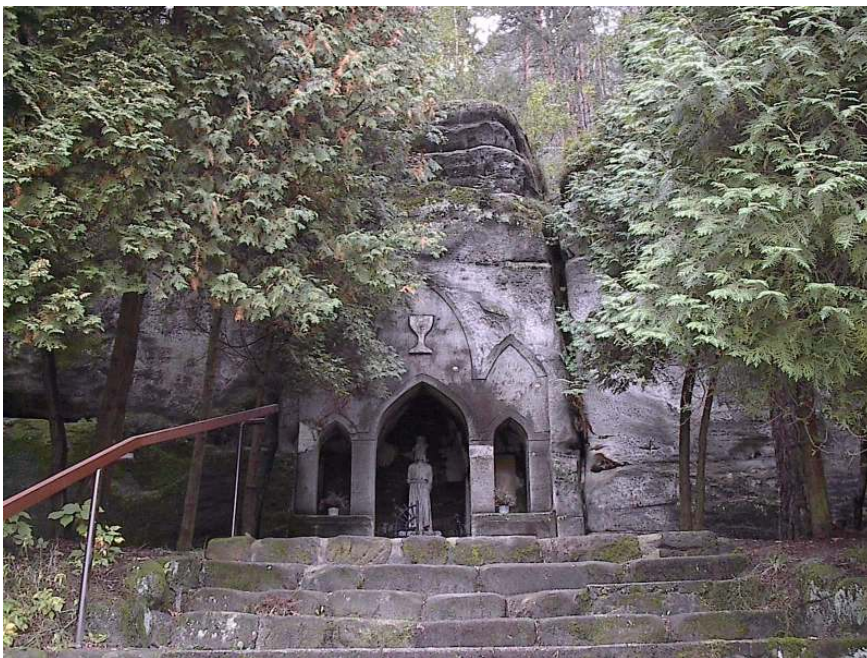
Mě ne. Mě nikdo neotravoval. Mě maj všichni rádi ☺

Vkt.

Posnídali jsme, zabalili a odjeli v devět. A kousek.

Hned při odjezdu nastává drobný nesoulad. Hanka se zpozdila a nezapnula vysílačku. Později se ukázalo, že je přebornicí v prohledávání krajnic. Odlouplo se jí nosátko z brejlí a tak ho v tom svinčtíku na krajnici zkoušela najít. Marně.

Pak už hravě jedeme skoro pořád z kopce. Za pár minut jsme v Turnově. Dig.

Nejdřív jsme si s Jarkou mysleli, že se tady někdo pěkně seknul. Mysleli jsme si, že je Turnov poměrně velký město, a my zatím vjíždíme do normální vesnice.... Aha to bylo něco jako předměstí. Tak to jo. Vkt.

Projíždíme jej a odbočujeme na Přepeře. Jedeme svižně, rychlost se ustálila na 24 km/h. Je pod mrakem, 20°C. Kolem je rovina, jede se dobře. Projíždíme jednu vesnici za druhou, kecáme, koukáme po okolí a je dobře. Dig.

Tady bych měl asi připomenout, že se jede dobře. Mělo by to bejt naprosto jasný, tak to radši ještě zdůrazňuju. Vkt.

Toto trvá 30 km. Zastavujeme v Chudoplesech. Chvilku odpočíváme, pijeme a zobeme dobrotu. A zase na cestu. Zbývá přelézt hřeben před námi a budeme v Boleslavi. Mladé. Tam bude oběd. Po pár minutách je to tu. Vjíždíme do Boleslavi a oni tu rozorali silnici. Nevadí. Několika odvážnými manévry se dostáváme na křižovatku, kde se odbočuje k hospodě. Překvapuje mě, že tu ještě je. Jdeme dovnitř. Dig.

Takhle velkou hospodu jsem ještě nikdy neviděl. My, díky holkám, jsme se sice uhníždili v té menší části, ale jinak je to hrozně velký. Asi jako.... kráva. Nebo možná dvě. Jinak to asi označit nejde. Vkt.

Stihli jsme to jen tak tak. Začíná pršet. První zklamání. Nemají Velvet, přestože ho tu inzerují. To jsem zvědavý na jídlo. Mezi tím se několikrát rozkvičel alarm na kolech. Asi je jim tam venku smutno. Přesto, že jsme je dali pod střechu daleko od padající vody. A je tu jídlo. Přinesli ho v normálním čase, normálně vypadající a normálně chutnající.

Dig.

Schválně, jestli uhodnete, zda zůstaly nějaký zbytky? Napovím. Já jsem u stolu taky...

Vzpomněl jsem si na Viktora z Brutální Nikity. Já jsem vlastně taky takovej „Čistič...“ ☺ Vkt.

Po dojezení a zaplacení chceme jet dál. Jenomže ouha, ono trošku leje.

A tak nejbližších 15 minut postáváme pod střechou u kol a čekáme až to přejde. A v okamžiku dopadu posledních kapek vyrážíme. Vedu nás městem na vedlejší vjezdovku s úmyslem napojit nás na silnici č.610 kousek za městem. Ten kousek je cca 5 km. A když jsme tam dojeli nechtělo se mi věřit vlastním očím. Silnice 610 je v úseku mezi Pískovou Lhotou a Horkami n. Jiz. uzavřena. To je dost dlouhý a hlavně hloupej úsek. Mohli

bychom ho zkusit projet. Jenomže kdyby to nevyšlo museli bychom se 6 kilometrů vracet. To se mi nelíbí a tak nás navádím na Jizersní Vtelnu.

Dig.

Aha. Tak to teda bylo... No když prý vedou všechny cesty do Říma, to bych se na to podival, aby nevedly přes Prahu. Vkt.

Je to tu zatraceně nahoru. Ale jsem překvapen jak klidně a rychle jsme nahoře. To sme dobrý, to sme dobrý! Někde tady by měla být odbočka doleva na Benátky. Samozřejmě nad Jizerou. Ano, máme ji. A pokračujeme svižnou jízdou až do Chotětova. Začíná pršet. Kapky jsou sice teplé, ale moknout se nám nechce. Zajíždíme k vývěškám, které disponují střechou. Kromě Viktora se pod ni všichni vejdem. Ten má potíže s výškou.

Dig.

No to je teda sranda. Ha ha ha. Trpaslíci se pod stříšku vejdou i s helmou a já zjišťuju, že i bez helmy se nevejdu. Diskriminaceééé!!! Vkt.

Přes silnici je travnaté fotbalové hřiště. Fotbalníci nepřestávají honit balón ani v nejprudším lijáku, kdy se viditelnost snížila na 50 metrů. To jsou teprve ti správní cvoci! Pomalu přestalo pršet a tak zase jedeme. Přijeli jsme do Benátek. A oni tu taky nemají silnici. Bohužel tu jedinou, která vede dolů strmým srázem do centra. Náhoda tomu chtěla, že jsme natrefili na cyklostezku procházející nádvořím zámku a vedoucí rovněž dolů a do centra.

Dig.

Zřejmě jsem si asi jedinej všimnul vtipný značky, kterou na cyklostezce fakt dokážu ocenit: „Cyklisto, veď kolo“. Abych ale netrhal partu, vesele jsem jel dál. Vkt.

To dolů je velmi příkré a po vodou zničené lesní cestě. Avšak my, co máme za sebou sestup ke Klíčavské přehradě a sestup z Blaníku po č.t.z... Zvládli jsme to, a zastavujeme na nájezdu na silnici. Po sjednocení skupiny a upřesnění kudy dál pokračujeme v cestě. Zatím máme dobrý mezičas. Projeli jsme centrem, opustili město a po pár kilometrech je to tu zas. Opět jsem píchnul. Teda ale už mě to nebaví. Díra je pořád na stejném místě. Ta včerejší výstelka se úplně prodřela. Struktura pláště je v místě poškození zcela zhroucená. Protrhla se guma a rozpárala textilní výztuha. Zalepil jsem duši, vložil mou výstelku a zase jedeme.

Dig.

Já jsem přestávku využil mimo jiné k výměně ponožek. Jarka to nemohla pochopit. Sice neříkám, že všechno co dělám musí mít nutně smysl, ale těch 10 - 15 minut sucha bylo nádhernejch. Než zase začalo pršet. Ale abych nepřebíhal... Vkt.

Neděje se nic zvláštního a to až do vesnice Podbrahy. Tady nás chytil dešť. Ale kapky už nehřejou. Zajeli jsme k nějakému baráčku u silnice s převislou střechou. Jsme v suchu, ale čas běží.

V jednom okamžiku se zdálo, že přestává a tak jsme se neuváženě pustili na další cestu. Na začátku Sojovic už zase prší a docela hodně. A schválně si zkuste tipnout co se stalo. Ano, správně, píchnul jsem. Vyměnil jsem duši, dal novou výstelku a vyrazili jsme do deště. Je tu krásně rovno, jelo by se skvěle. Jenomže leje. A ne a ne přestat, nebo aspoň ubrat.

Dig.

To už jsem měl na sobě vtipné pláštěnku, čímž jsem byl celkem v suchu, takže mi už skoro nic nescházelo. Snad jedině výhled na cestu .... Přes mokré brejle toho v průtřži mračen moc vidět není... Naštěstí mi nic nestálo v cestě.

Vkt.

Přijeli jsme do Nového Vestce a zastavili u baráčku patřícímu Hančíným rodičům. Ti z nás byli trochu vyjevení, ale ne moc a ne dlouho. Ruším tezi o zkratce přes lávku v Lázních Toušeň. Za těchto podmínek by nebylo příliš rychlé a bezpečné ji použít. Zejména proto, že terén kolem je polně lesní a s poškozeným pláštěm si na to netroufám. Jedeme dál. Po několika kilometrech jsme v Boleslavi. Staré. Dig.

Cestu městem jsme měli zpestřenou efektní barevnou stopou od oleje; někdo ho měl zřejmě na rozdávání. Vkt.

Město projíždíme a bereme to přes Zápy, kde činíme tradiční zastávku za účelem rohu, poslední možnou před příjezdem do Prahy. A pak už to nebylo zajímavé. Pršet přestalo, jedeme přes Radonice do Satanic a pak přes Kyje, Hrdlořezy a Žižkov na Vinohrady. Dig.

Snad by přece jen stál za zmínku průjezd hájem v Kyjích (nebo kde jsme to v té tmě vlastně byli). Normálně by nijak zvláštní ani nebyl, jenom kdyby byli všichni vybaveni světlem. Což nebyli. Jana proto, že naší výstrojí nedisponuje a Jarka kvůli generální poruše celé elektriky. Takže jsme se museli za sebe vyrovnat, aby ti omezení alespoň trošku viděli na cestu. Troška srandy na závěr. Vkt.

Vinohrady. Jsme tu opravdu před devátou tak jak jsem plánoval. Je to moc pěkný úspěch vezmeme-li v úvahu zajižďku kvůli uzavírce, zpoždění kvůli deštům a bouřkám a zajižďku u Nového Vestce. Tím také vysvětluji nárůst kilometráže z plánovaných devadesáti na 114. Bylo to fajn a jsme tu. Vyvlekli jsme kola nahoru, vybalili nutné a zaparkovali. Tím tedy končí výprava Daniely 2005. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	55,5	2211	114,5	18,5	21-16

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž

pět jízdychtivých...: Viktor, Hanka, Jarka, Jana a Dig

191 km

Příště

Zlatá

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Roveň	Turnov
Nymburk	Troskovice	Přepěře
Krchleby	Želejov	Příšovice
Ujkovice	Hrubá Skála	Mnichovo Hradiště
Domousice	Sedmihorky	Bakov n. Jiz.
Řitonicе	Hořensko	Mladá Boleslav
Dolní Bousov	Karlovice	Benátky n.Jiz.
Střehom	Sekerovy Loučky	Stará Boleslav
Hrad Kost	Rotštejn	Radonice
Podkost	Klokočí	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Olda (Old), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour^{plus} 2005
Dig & Vkt
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz